

EESTI RAHVUS-
1939

ENSV
Avalik
Kokkoleht
SP, RAK

DAASTEARMEE AMETLIK HÄALEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI-KOMANDÖR

Nr. 46

Mai 1933

5. aastakäik

TÖÖTUSTE OHVER ISSANDALE.

Oma töötuse järel ohverdas Iisraeli kohtunik Jehvta oma tütre „põletamisohvrina“ Issandale, s. o. andis ta teenistusse Jumalale, samal kombel kui Hanna ohverdas Samueli. See oli tema ainus laps, kelle kaudu tema sugu võis edasi elada. See oli israeli mehele suur ohver, kuid ta oli sõnakuulelik, ja tema tütar alistus sõnakuulelikult isa töötuse järel Jumalale. Vaata Kohtum. raam. 11:30. Kas me ei oleme pidanud oma töötust Jumalale?

SÕJA-
Pääste-

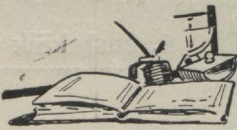

HÜÜD
armee

häälekandja Eestis.

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street,
Diviisi Pääkorter, Riiga,
Keninea iela 32 dz. 3-a.

JUHATAJA MÄRKMEID.

Möödunud külastäik.

Mul oli rõõm külastada Tallinna 1. ja 2. korpust möödunud kuul, juhataedes riida koosolekuid. Tallinna 2. ses laupäeva õhtul võttis osa rohkesti rahvast ja pärast kurset tulid mitmed hinged kaheksapäevasele päästmisel otsima. — Pühapäeva hommikul kogunesime ühiseks pühitsuskoosolekuks Tallinna 1. ruumi, kus tehti hulk pühendusi, õhtusel koosolekul viibis palju rahvast, ja mul oli rõõm vannutada 9 uut sõdurit. Oli rõõm näha platvormi täidetuna õnnelikest sõdureist, kes kõik kannavad uni-vormi, mis on inimsuse teenimise tähenduseks.

Enesapäeva õhtul juhataasin muusika-koosolekut ja mul oli au viloitada puhkpilliorkestrit. Olin üllatunud andekusest, millega mehed mängisid, ja soovin neile palju edu nende töös Jumalale ning rahvale.

Emadepäev.

Igas korpuses peetakse emadepäeva pühapäeval, 7. mail, mil erilisel kõneldaks ema tegevusest elus ja kodus. Kõik emad on südamilkult osa võtma kutsutud Päästearmee koosolekust selle päeva jooksul.

Suvine sõjakäik.

Vabaühukosoolekute hoaoeg on algamas, ja meie sellisilised igas korpuses tahavad teha sellel aastal suuremat edu kui koosolekut olid möödunud aastal. Tallinna 1. orkester aitab suurendada huvi ja kõiki meie sõpru Tallinna palutakse kuulata orkestrit vabaühukosoolekul, mis peetakse järjekindlalt suvekuudel. Järlge kohalikke teadaandeid aja ja paiga suhtes.

Kongressi-koosolekud.

Meie mõtted on pööratud sellele suursündmusele, mil Staabiülem, Päästearmee teine juhtiv tegelane, külastab Eestit 6. aastakongressi koosolekute puhul. Nagu on näha kuulutusest, oleme üürinud Estonia kontserisali tervituskoosolekuks neljapäeval, 1. juunil, ja meie loodame, et see ruum on sel puhul rahvast täis. Kutsume oma sõpru ja pooldajaid osa võtma sellest koosolekust. Päale selle on koosolek järgmisel päeval meie oma ruumis Meremeeste-kotkodu saalis kl. 7.30 õhtul. Sõduritele ja nekrutritele peetakse eriline koosolek Staabiülema osavõtul kell 3.30 p. l. ja kõiki endiseid sõdureid, sõdureid, nekruteid ja ümberpööratud palutakse osa võtma. Ma soovin tungivalt, et kõik sõdurid osa võtaksid sellest võimalusest.

Ma palun, et Jumal jatkaks õnnistamatat teid ja aitaks teid teie töös, kus teie ka ilal oleksite.

Mida meie mõtleme pühitsusega.

Esimene artikkel seeriast, mida igauks peaks lugema.

Kirjutanud kindral EDWARD HIGGINS.

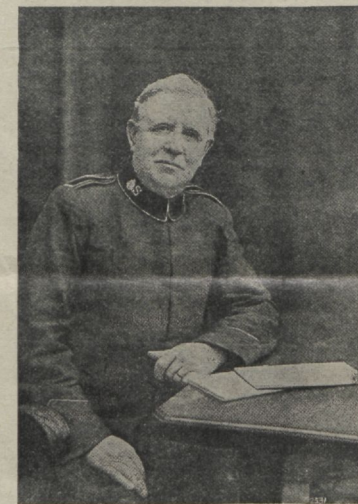
See artikkel seeria pühitsusest on kindrali kirjutatud, selleks et iga salvatsioonist ja „Sõjahüüü“ lugeja võiks naudiva täielist vaimulikku tervist, mis on vaba igauhele. Tema lootus on, et mitmed, kes loevad neid artikleid, viiksid tegeliku ellu kõiki antud näpunäiteid, nii et salvatsioonistide elus saaks ilmuvat suuremal määral Kristuse vägi, mis jatkub kõigile.

PALJUD minu lugejaskonnas on kuulnud mitu korda ja saanud aru, et meie Päästearmees vaatame pühitsusele kui oma õpetusele, aga siiski võib-olla on mõni, kes ei saa aru, mida meie mõtleme selle all.

IGAUHELE ISIKLIKULT.

Ma tahan, et teie mõistaksite kohe alguses, et ma pöörduin igale lugejale isiklikult, seletades temale, mis tähendab tunda rõõmu sellest läbielamisest. Ma arendan oma ainet selles suunas, et tuua selgust ja õnnistusi, selle mõttega, et mõned pöörduvad lugejad võiksid saada täielise päästmise osaleks ning et nad omakorda võiksid tunnustada sellest teistele.

Pühitsusele võib vaadata kui täieleise vaimulikku tervisele. Seda seenuks-korda nimetatakse mitme nimega, nagu „täieline päästmine“, „täis armastus“, või „puhas süda“. Aga ükskõik millist nime

tarvitatakse, siiski on siin küsimuse all elu, mis vaba kõigest teadlikust patust. See tähendab, et süda on elanud läbi täielise vabanemise patust, et on leitud päästmine, mis on kõrgem ja auulisem kui koormast vabanemine, mis teostus siis, kui hing otsis esimest kord Jumalat ja pöördus.

Võib olla kasuks, et peatume siin selle punkti juures. Pane tähele, et kui räägime „puhtast südamest“, siis me mõtleme selle all sisemist puhtust. See on midagi „taavet palus, üheks oma pattu. Ta teadis, et see on kurjus, mis teatud, oli tagajärg kurjusele, mida ta kannud oma mõttes, ja sellepärast hüüdis ta: „Loo mulle, Jumal, puhas süda, ja uuenda mu sees kindel vaim.“ (Laul 51:12.) Sellepärast, et meie Issand teadis, mille on kõige kurjus juur, ütles ta: „õudus need, kes puhtad südamest; sest nend peavad Jumalat nägema.“ (Matt. 5:8.)

IGAPÄEVANE VÕIT.

Väljendus „täieline päästmine“ või „täieliselt päästetud“ tähendab, et hing on puhastatud kõigest patust Jumala jõe läbi, ja sellesama väe läbi ta võib võita iga päev kiusatusi ja kalduvusi patule.

On olemas häid mõtteid ühenduses väljendusega „täis armastus.“ See tähendab, et süda on täidetud armastusega Jumala vastu, ja tagajärjena sellele, tal on rõõm teha Tema tahtmist. See ei tähenda, et meie oleme veata, või et oleme nii täieliselt oma iseloomus, et meie ei võiks enam saada paremaks, vaid see tähendab, et kui meie süda on täiesti labutatud patust ja võtab vastu jõudu elada patuta; siis omab ta iga päevaga rohkem tõsise kristlase iseloomu-omadusi.

Siiski on veel üks teine punkt, mille juures pean peatuma silmapilguks. See on osa, mida andumus oma pühitsusel. Sõna pühitsus ei tähenda mitte ainult lahutust maailmast, vaid ka pühendamist Jumala teenistusele, nii et selleks peitub midagi, mis meie peame olema ja ka mida peame tegema. Ei ole mitte küllalt sellest, et hoidume kurjast. Meie elu peab olema täis jõupingutusi ja andumust Jumala ja teiste inimeste eest.

Nii meie võime öelda, et hing, kes on astunud püha ellu, on täidetud armastusega ja allub Temale täielikult. Inimese süda on vabastatud kõigest patust ja ilmutab Kristuse vaimu, ning on pühendatud Tema teenistusse.

TÕSINE LÄBIELAMINE.

Sarnane on täieline päästmine, mida uus testament õpetab, jagamatu täieline päästmine, mida Issand Jeesus Kristus otsis meie. See on läbielamine, millest meie Asutaja ja Armea Ema rääkisid. Nende igatsus oli, et iga salvatsioonist omaks selle läbielamise. Tuhanded võivad tunnustada sellest rõõmuga, et see pole mitte liialdatud lause või ettekujuvus usuline teooria, vaid tõsine kogemus täis õigust, rahu ja rõõmu Pühas Vaimus.

Loodan, et mul on õnnestunud teha selgeks kõigile, kes loevad seda artiklit, nii et nad mõistavad, mille üle räägime, ka sellele, kes kunagi ennem ei ole mõistnud seda.

Kas sa tunnud rõõmu täielisest päästmisest? Oled sa võtnud seda vastu? Kui ei, siis otsi seda praegu! Palu ja allu Jumalale ning harjuta usku Jumalasse, sarnast usku, mis ütleb: „Ma ei lase sind ennem kui sina mind õnnistad, ja sa saad võidule.“

JÄRGISES VÄLJAANDES ILMUB: TÄIELINE PÄASTMINE ON HÄDATARVILIK KOGEMUS.

Kõnerohkus.

Kõnerohkus on väga hävitav sügav vaimuelule. Meie vaimuolu võib ka täiesti kustuda liig palju kõnelemise läbi, ja sellepärast on kõik lobbimine asjatu hingele- ja südamejõu ratskamine.

Viljapuude juures on saageli nii, et liig rohke õitsemine toob kahju viljakajale, ja vahest võib see täiesti teha takistusi. Ja liig palju rääkimisega võib olla nii, et meie hing kannab nii rikkalikult sõna-õisi, et ta ei või enam saada vilja.

Ütleligine rääkimine on üks suuremaid takistusi sügavale ühendusele Jumalaga. Pange tähele, kuidas inimesed tahavad rääkida samast asjast jälle ja jälle uuesti — kuidas tähtsusetud väikesed asjad suurendatakse terve sõnade-maailmaga; kuidas asjad, mis oleksid pidanud olema juha armu muutusese moodud, tunakse jälle esile kuskil seltskonnas või teolaua juures, kuidas väeldakse ja arutatakse väikesi tähtsusetuid asju; kuidas pühadest ja sügavatest asjadest räägitakse mõttetult, kuni keegi hing, kes on tõesti saanud oma südamesse Jumaliku vaikuse ristimist, tunneb, et ta peab tea lahku-ka ja minema kuskile üksikuse nurga või metsa, kus ta võib uuesti koguda oma meelt, et see hingaks Jumalast.

Kus on väga palju kõnet, sääl on ka väga kerge jelda rumalaid, tarvidusest ja valeasju, kas teadlikult või ebateadlikult. Vaimuliku kõnes meie tarvitame kiiresti kõike koort, mis peitub meie hinges, ja siis on meie kõne ainult lahja läbi masina aetud piim, kuni meie uuesti läheme üksindusse Jumalaga ja saame teotatud teema rohelistel rohumaadel. Püha Vaim hoiatab meid ja ütleb: „kus on sõnarohkus, sääl ei puudu kunagi patt.“

Tesgi kõige paremal kristlaseil on võimatu rääkida üle teatud piiri, ilma et ta ei tarvitsaks mõnd rumalat või õhõiget sõna. Kui teised müristavad ja lastivad, siis mina otustan jääda vaikusesse ja südame alandusse. Ma pean valvama oma kõne üle, nii nagu vahil olev sõdur valvab kindluse sissekäiku. Kõiges atundes teise vastu, pean ma mitu korda lõpetama kõne ja minema kõrvalv seltskonnast, et otsida sügavamast osasaamist oma kallil Issandaga. „Kes oma kõned kindi peab, sel on tarkus; ja mõistlik mees on tasase meega.“

„Halbi häälel on palju sõnu.“

Umbrohi.

Keegi noor neiu istus akna juures, õnnetu ja rahuldumata, ta laskis oma pilgud viibida ilusast aias, mis ehitud kevadrüüsi, aga ei leidnud säält midagi rõõmuvastavat või vaimuvastavat. Keegi perekonna sõpradest tuli sinna tuppa, ja nähes noort teidruku rahuldumatut välimust, ütles ta: „Ma kardan, armas sõber, et sa ei ole harinud oma aeda.“

„Mul ei ole tarvis harida meie aeda.“ Isä sulane teeb seda,“ vastas teidruk.

„Su oma aeda ei või ükski teine harida, kui sa ise,“ ütles sõber.

„Mis sa mõtled sellega?“ küsis teidruk.

„Ma räägin sinu elu aiaist,“ ütles sõber. „Kui sa tahad leida säält Ilusad lõhnavaid lilli, siis pead kirkuma välja umbrohu. Kadetsud, uhkus, enesearmastus ja rahulolematust on hirmsast umbrohud, mida pead kirkuma välja.“

Lugege ja levitage „SÕJAHÜÜDU“.

PIIBLI NURK

Avage oma aknad!

„Ja ta aknad olid lahti ülemas toas terusaulemma poole.“ (Taani. 6:11.)

RUI Taanieli vaenlased olid mõjutanud kuningat nii palju, et ta andis seaduse, millega ükski inimene ei tohi paluda kedagi muud kui ainult teda, Taariust, siis läks Taanieli oma koju, avas oma aknad ja palus edasi nagu ikka. See oli tore vaimulik vahvus. Taanieli ei palunud tänavanahku, aga ta uskus sellesse, et on tarvis pidada aken Jerusaalemma, kiriku poole lahti. Tal oli väga rohkesti tegevust, kuid ta leidis siiski aega palveks. See on olnud mitme suure juhataja iseloom.

Mõned inimesed on häbitatud, kui keegi teab või kuuleb, et ta palub. Arguts on mitme kristliku juhataja viga. Peetrus salgas ära oma Issanda sellepärast, et ta hõbenes Tema pärast. Elu on alati tervislikum avatud akna juures. Ava täna oma aken, sest su hing vajab valgust ja puhast palveõhku.

Ära lase oma elu sarnaneda kinnisele majale, mis on pime ja hirmuäratav. Taanieli sarnane õige usk teeb, et eluaknad on avatud Jumala poole.

Väike liivatera silmas.

Väike Villem mängis väljas aiast oma vendadega ja õdedega, kui ta õnnetuslikult sai midagi oma silma.

See oli väike liivatera, kuid nii vallas. Ta hõõrus ja niikis silma ja katsus välja saada teravat terakest, aga mida enam ta hõõrus, seda rohkem tuliid pisarad silma, seda vahusam oli. Lõpuks ei võinud ta enam nähagi. Ta jooksis ema juure, kes kohkus alguses, nihes teda, õrnul, pehme kiitega õnnestus tal välja saada liivatera ja siis oli jälle kõik korras.

„Näd sa, mu poeg,“ ütles ema, „siid pead paluma Jumalat, et Ta annaks sulle südamedunnistuse, mis on sama tundele kui su silm. Nii nagu see ei või kannatada kõige väikesemat liivatera, nii peaks su südamedunnistus tundma kõige väiksemat pattu. Patt peaks olema sulle nii vallas, et sa enam ei saa rahu, kui see on lõrvaldatud sinust. Südamedunnistus on su sisemine silm, ja sa pead hoolitama selle eest. Kes lasub midagi mustust peardua oma hinges, muutub vaimulikult pimedaks, ei või enam leida õiget teed ja hakkub viimaks.“

EMADELE JA KODULE

Väikesed rebased.

Kirjutatud komandör JOH. ÖGRIM.

„Võtke meie kinni rebased, väikesed rebased, kes viinamäed ära rikuvad, sest meie viinamäed on õitsenud.“ (1. Tem. Laul 2:15.)

PÜHAL maal oli ja on praegu veel mitu liiki rebaseid, alates shaakaliga kuni lõeval nimetatuni. Väikeste rebastele ei vaadatud kui kahjutegijale. Nad olid vähe erksad, võisid tulla äkki suure kiirusega või jälle kavalalt hiilides. Nad võisid kergesti peita endid sobivais kohtades ja olla kuskil varjul, kuni tuli häg aeg pureda esile, ja siis nad jooksid ümberingid viinamäed ja tallasid ära taimi.

Kui palju kahju nad tegid viinamäele omanikele ja teistele, kes olid sellest huvitatud! Ja siiski need rebased ei olud mingisugused suured hirmuäratavad metsloomad. Nad olid arad, kuna väikesed rebased olid alud ja tahtsid meeleldi olla kaasas igal pool. Julgus olenes küll sellest, et nad olid nii väikesed. Keegi ei hoolinud suurt nendest, kus nad asusid, ja niipea kui neil oli võimalus, olid nad kohal, kuid ühe käelikutu peaga olid jällegi ära, kuskil peidupaigas.

Seda lihtsat piibliplüüti on õigusega tarvitatud näpunäiteks võidurikkale usuelule. Igas Jumalalapses on viinamägi, mille istutanud Jumal ise. Ta on asetanud sinna taimi oma aust. Neil taimel on inimlikud nimed ja ei peitu harilikult inimesest meie iseloomus. Siin on mõned nimed nende antud aulisest kataloogist: armastus, rõõm, rahu, kannatus, lahkus, häädsus, ustavus, tasandus, alandus, Jeesuse koju jne. jne.

Ta on istutanud neid taimi, et nad ajaksid juurt, kasvaksid, õitseksid ja kannaksid vilja temale meelehäiks, kes on viinamäe hoolitseja ja omanik, tema, meie Jumal ja taevane Isa, kes on astunud igavesti.

Aga lähemas naabruses harimata maapinnal on küll olemas väikesed rebased, kes sarnanevad antud piib-

lipildile. Paulus tunneb nende sugukonda ja nimetab suure hulga neist, näiteks — kibedus, viha, kadus, vihjad, kõned, pilkamine jne. Mitmed kurb kogemus näitab, kuidas need võivad rikkuda ilusat viinamäge: sääl on rahu murtuna, ilus lill õnnelikkus on longu langenud — oh, kas sellel on jõudu kerkiada uuesti? — väike lõhnav lahkus oli täiesti maha tallatud, samuti armastus. Oh, oh, milline õnnetus! Ja see on tädasti nii, et need, kes põhjastanud seda, on peitnud ennast nõندانimetatud kaaslastinud loomusse, nii et ükski ei võinud nende ligidale. Pahategijad on kätend ära, kuid jäljed ei ole kinni laetud. Ei ole tarvis imestada, kui kuuled häidaldust: „Oh, mind, viletsat inimest! Kes päästab mind sellisest naise surma ihust?“

Nii väljendab Paulus abitud inimeste juures, aga üllatolnud kirjakohht ütleb: „Võtke meie kinni rebased!“ Siit meie näeme, et abi tule väljaspoolt. See ei tähenda, et abi puudub, aga et see on olemas kuskil, ning meie võime kutsuda seda. Paulus ei peatu ka mitte küsimuse juures: „Kes?“ vaid ütleb: „Tänu Jumalale, Jeesuse Kristuse, meie Isanda läbi.“ Siin on suur aitaja, kes nihiasti võib kui tahab võtta ette nende asja, kes hüüavad teda appi. Tema nimi on Jeesus, sest ta päästab oma rahvast nende pattudest, s. o. „päästab täielikult neid, kes tulevad tema läbi Jumala juure.“

Kui mingisugusel asjal on halb mõju meie vaimulikule elule, siis see on kurjus, vastamata sellele, mis ta on või milline on ta fillesanne. Sellepärast on väga tähtis, et meie, kes usume, oleksime vaimulikult vaivasad ja paneksime tähele igasugust kurja, mis pütab ligineda. Anulst siis võime paluda: „Päästa mind kurjast ära! Puhasta, pühitse, anna mulle oma jumaliku jõudu!“ Siis on võid kindel. Kui meie olemse juba võidetud, siis on hilja tulla võidule selles kaotuses. (Lõpp 7. lhk.)

Ema süda.

Ema süda — kui liihke sõna!
Kui palju maahub sinna pisaraid, kui palju on sääl hirmu ja andestust! Kui palju loomisega murulinand latab ema sidame sügavus, aga kõige rohkem peitub sääl lõpmata armastust. Onnekk laps, keel el armastav emasüda, aga veel õnnelikum see, kes võib viibida õnnistegija armastava sidame ligi.

Vaata, sääl põlvitab üks ema palavas palves, käed ülles tõstetud taeva poole, sest ta teab: mida tema ei suuda, suudab see, kes kõik on loonud. Tema palgeil voolavad vaivasad pisarad, mis on kui hommikukaste — troostiks tema mahajätitud hingele. Kui kõik puhkavad õivalikes, põlvitab ema, sest tal ei ole aega puhata, tal on suur vastutus Jumala ees. See emasüda on kui ääretu ookean. Palju pisaraid ja valu maahub sinna. Ta häärib palves, armastades kogu maailma, tema mõtted on kooputatud inimsele ümber, kelle eest ta palvetab ja kes nii vähe vaevab tema sidant, rõhudes ruske koormana. Meis vaevleb emasüda nii lõpmata võlgu? Tema lapse pärast, kes on häidolus, et hulkuda.

Emad, paluge oma laste eest!
Ja jälle, sääl on üks ema, kelle poeg on surma mõistetud halva ülespidamise pärast. Keegi tuleb ema juure ja ütleb: „Nüüd võid sa omelt rõõmustada, sest poeg ei saa enam sind tähtsana tulla. Ta oli sulle halvaks pojaks, sõimas ja needis sind sugeli, ei täitnud üalgi simu käsku.“ Kuid selle usemel, et olla rõõmus, hakkab ema paluma oma lapsele halastust ja armu, õeldes: kui ta on roimara, on tü siiski mu laps, minu armas poeg. Ja see on armastus.

Emasüda on siis osa Jumalast; kuigi olemse kurjategijad ja eksinud, palub meie kalliks õnnistegija meie eest. Tema armastus on ääretu ja katub pattude hulga.

Kuigi sul pole trööstiaut emasiandant, tule täna Jeesuse juure, ta andestab sulle kõik süüd.

Seers. A. Kroos, Tallinna 1.

Minu väikese poja palve.

„Kui vana, ütle, emake, Ma peaksin olemas, Et võiksin olla kristlane?“
Nii küisib väike poeg.
„Kui vana pead sa olemas, Et võid mind armastada?“
„Kui õnu alles viikene, Ma tegin juba nii.“
„Sind ikka olen armastand ja jätkan edasi.“
Nii ütleb poeg ja emale Poeb ikka ligemal.
„Kui vana pead sa olemas, Et võid mind usalda?“
„Oh, armas ema, tõesti Sind annan usaldam.“
„Kui vana pead sa olemas, Et sõna kuulata?“
Pois tõstab silmad üllesse: „Võin teha praegu nii.“
„Siis võid ka olla kristlane, Võid pragu alata, Laps, noorelt üttele Jeesule, Et Talle kuulud sa.“
„Ma tahan olla kristlane, Ja ikka lahke häa.“
Nii palub pois, saab vastuse: „Just praegu õige aeg!“
Just nagu väike poisike Me peame tulemas, „Su jälgis, Issand, kõnida Just täna tahan ma!“

Pühapäeval, 7. mail s. a. peetakse igas korpuses

EMADEPÄEVA.
Koosolekud on kell 10.30 homm. ja 7.30 õhtul.

KOIK EMAD ON SÜDAMEST TERVITATUD !!!

Kui Jeesus Kristus tuleks Eestisse.

EnvoI L. Bakul.

SEE mõte tekkis minule üsna lähikesa aja eest ja meelustub ikka jälle. Kui Jeesus tuleks Eestisse, missugune äravus oleks siis! Lühikümne üle terve ma nagu ei ilgali enne. Narvast kuni Tallinnani, Tartust kuni Pärnuni oleks igal reisiljal palju toimetusi ja reisiarte arvu ei suudataks loetleda. Raudeteemad oleksid väga palju tegemist, tänavad oleksid täidetud igasuguse sõidukitega. Iga viimane raudeveavagun oleks nõudnud ja vagunajad ei jätukski. Fuhandid läheksid jala, terved perekonnad, väikesed lapsed vankritega, kõiksugu haigetöid rekviireitaks, pimedaid talutataks, halvatuid kantaks ja vanu toetataks käimises. Ükski ei kardaks vaeva tulla sinna palka, kus Teda leida võiks. Kaupmehed sulgeksid oma kauplused, kõik kontorid oleksid tühjad, vabrikud seisaksid, hotellid ja söögimajad oleksid ühegi külalastajata, teatrid ja lõbuskohad seisaksid mahajäetult, poliitikaga ei tegeleks ükski inimene. Kõiki haarakas vaid üks mõte: „Ma pean Jeesust nägema!“

Kui huvitav oleks tähele panna seda inimeste hulka! Missugused mõtted valdaksid meid? Missugune igat-sus täidaks sääl südameid? Kui palju lootsi äratataks sääl? Oleks just samuti, nagu sel ajal, kui Jeesus maa pääl käis.

Siis muutus minu mõttepilt ja ma mõtlesin iseeneses, mis Jeesusel oleks teha meie rahvale, kui Ta tuleks? Mis ütleks Ta kristlastele? Kas Ta ei oleks sügavasti kurvastatud külmuise, ükskõiksuse, armastamata meele, maailma-meele ja Tema tahtmise väärarusaamise üle?

Äga siis ma mõtlesin sellele, mille üle Tema rõõmustaks, kõigele hääldusele, mis osutatakse puudustkannatajatele. Ja ometi mõistame me liig vähe teha. Sest kui Jeesus Kristus, kõigi aegade suurim sõtsialne muundaja, ühineb, kui Tema suurima armastusega täidetakse seda. Tema hing kannatas, nähes inimeste häda. Tema seadis ikka vaimuliku elu kõrgemaks materjaliseks. Vaimline oli Tema meele palju rohkem kui maine.

Ma mõtlesin ka, et Ta oleks sügavasti kurvastatud armastuse ja üksmeelse puuduse üle oma rahva seas, nähes lakmeelust nende keskel, kes endid ometi Tema omadeks nimetavad. Materjalne vaim, mis isegi kuni kristlasteni on tunginud, ei loeks halastust Tema ees, äga ka usuteaduse professorid, kes ütlevad, et Tema oli suur ja kõrgeasteline inimene, ja kes Teda tunnustavad ainult kui inimese poega, äga mitte kui Jumala poega.

Ma mõtlesin ka sellele, mis Jeesus arvaks neist vanematest, kes oma lastele võimaldavad hääl kasvatuks, kuid vaimuliku ja usulise kasvatuks sellevastu jätavad hoolitusse; vanematest, kes küll hoolitsevad, et nende lapsed siin maailmas edasi saaksid (Järg 4. veerul).

Mida Finney, suur äratusjutlustaja ütleb ärkamisest.

Patutundjad, keda Jumal vastu võtab.

ÄRKAMINE sisaldab alati enese patutundmist. Tagasiläänud ei või ärgata ja alata kohe Jumala teenistust sügavama otsimisega südamese. Patu alikad vajavad lõpetamist. Teises ärkamises on inimesed alati toodud sarnasele patutundmisele; nemad näevad oma patte sarnases valguses, et nad lelavad olevat võimatu omada lootust vastu-võtmiseks Jumalalt. Mitte alati ei arene asjad selleni, kuid iga kord on õiges ärkamises sügav patutundmine, ja on sagedased juhused, kus kadunud igasugune lootus.

Jumala tegevus: Piha vaime. Omades otsekohest jure-päsi mõistusele ja teodes väga hästi! Iga üksiku patuse seisukorda, tarvitab Piha Vaim just seda tõe, mis kõige paremini sobib üksikule juhusele, ja siis algab tööd jumaliku jõuga. Ta annab talle sarnase eluvuse, jõu ja väe, et patune väriseb ja maha paneb vastupanu sõjariistad ja pöörab Issanda poole. Piha Vaim mõjutusel töde põletab ja nurrab enesele teed nagu tuli.

Inimese tegevus. Ka inimese osavõtt on vajaline. Inimesed ei ole siiski mitte üksinda riistad Ju-

Vaade kahetsuspingile.

mala käes. Tõde on see teguriist. Jutlustaja on moraalselt tegutsev jõud; ja toimib ja ei ole mitte ainult passiivne riist, vaid see, kes teadlikult esle kutsub patuse pöördumise. Patuse pöördumine seisab tema sõnakulmises teele. Sellepärast on võimatu, et pöördumine teostuks inimese kaastegevusena. Kaasinimesed mõjutavad teda selleks mitte ainult sõnadega, vaid ka omi pikude, pisarate ja isepäevase oluga.

Mõningad jälle on väga rahutud iga ausameelse kate juures ärkamist luua ja ütlevad hoiatavalt: „Teie püüate ärkamist luua enese jõuga. Vaadake ette, et teie endid ei segaks Jumala ainuvalitsusse. Parem hoiduda eemale ja lasta Jumalal anda ärkamist siis, kui Tema seda häaks arvab. Jumal on ainuvalitseja, ja on täiesti vale, kui te ise püüate ärkamist luua, sellepärast, et teie arvate seda väga olevat.“ See on just sarnane juttus, mida saadan vajab.

Miiall võib ärkamist loota. Ärkamist võib oodata siis, kui usklikud omavad palvevaimu ärkamise jaoks — see on siis, kui nad palvetavad, nagu oleks nende oma südamed haaratud ärkamisest. Tihti usklikud ei ole sügavalt palvetes ärkamise pärast, isegi siis mitte, kui nad soovijal paluvad. Nende mõtted on millegi teise asja juures; nad palvetavad millegi muu pärast — päästmist paganatele ja muud sarnast —

ja mitte ärkamiste pärast eneste keskel. Kui äga nad tunnevad ärkamise vajadust, nad paluvad selle pärast; nad tunnevad selle vajadust oma perekondades ja naabruses. Mis annab siis tõesti palvevaimu? On need paljud palved ja soojad sõnad? Ei. Palve on südame seisukord. Palvevaim on kestev igatsuse ja mure seisukord patuste päästmise pärast.

Palve ei ole jõuline, kuni ta pole esle toodud valusa igatsusega. Apostel Paulus räägib palvest kui hingevalust. Jeesus Kristus, kui ta palvetas alas, oli sarnases võitluses, et Ta higistas suuri veretikke, mis langesid maapinnale. Ma pole kunagi tundnud inimest, kes verd oleks higistanud; äga ma tundsin kedagi, kes palvetas, kuni veri hakkas jooksmas niinat. Ja ma tundsin inimesi, kes palvetasid, kuni nad olid tüeni märgad higistamisest kõige külmemal

Kui Jeesus Kristus tuleks . . .

(Algus 1. veerul.)

süd, ja unustavad, et nende pääsiht peaks olema Jumalale end ära anda ja Tema auks elada.

Ma mõtlesin edasi, kui kurvastatud Ta oleks alaliselt kasvava kõhluuse etu üle meie maal, mille üle asjatundjad nii palju kaebusi ütlevad; inimeste üle, kes viivad ommusse oma stiftitud ja etevallimata-tud liigemisi. Ja Jeesus Kristus, kes alati seisib rõhutu, mõtrada ja pe-tetute poolt, ütleks ka neist petis-tekst: Oleks parem olud, kui nad po-leks maailma sündinud.

Ta ütleks mõndagi ka tööandjale, kes oma teenijaid kasutavalt üle-määra ja nelle pahasti maksavab. Kristus oli vastane igale maharõhu-jale. Salgajad, iseenese armasta-vid, peitjad ja variserid kuleksid karme sõnu Tema suust.

Siis mõtlesin mina, keda Tema tunnustaks häaks? Ma ei usu, et Kristus tunnustaks mingisugust erilist usulesti või ühendust, vaid ainult neid, kes Temasse kindlasti usuvad, kes ennast Temale on annud ihu ja hingega, kes Teda siin ajalikus kui ka tulevases elus peavad oma teaveksise Isaks ja elavad usuelu, mis täis truudust; kes oma äga ja oma vaimuandeld tarvitavad Tema teeni-lustele; vaeseld, langenud aitavad kanda nende koormaid ja neidest ta-havad teha paremaid ning ausamaid olevusi. Niisugused mehi ja naisi, kes püüavad võita kõiki takistusi, tunnustab Jeesus omaks, kõiki neid, kes vaikuses, ilma et maailm selle teaks, inimesi pimedusest toovad val-guse juure, kes vägivalla ja kurjuse käest nend vastavast, selle läbi, et nad oma pattude andeksandmist vastu võtavad ja selle ilusa pändumise võtavad.

See kõik, mõtlesin ma iseeneses, sünniks, kui Jeesus Kristus tuleks Eestisse.

Ja lõpuks tahaksin ma igalt „Sõ-jahüütu“ lugejalt küsida: „Mis arvad sina, mis oleks Tema siinule õeld?“

Zola, kuulnud prantsuse romaani- kirjanik, ütles kord enesest: „Usu suhtes olen nagu tühi hand, milles talub-ura.“ — Kurb, kuid otsekohe väljendus.

Milline on sinu usk?

tud innuga, kui mitte palvetamine pole ühenduses olud teoga.

Räägitakse misjonär Xavier'ist, et teda kord kutsutud paluma ihu haige mehe eest ja ta palvetanud nii lühelisel, et talle palstnud, nagu teeks ta liiga taevale — kuid ta võitis ning mees sal terveks.

Teie kunagi ei või palvetada Jumala tahtmise järele ilma vaimuta. Mitte sellepärast, et teie ei võikate teada sarnast palvet, et Jumala taht-mine oleks ilmutatud Tema sõnas või Tema ettenäevuses. Teie ei või seda teha just samuti, nagu teie ei või olla pühad. Kuid tõsiast on, et teie ei tahagi palvetada, olles mõju-tamata Jumala vaimust. Peab olema usk, nagu seda omada võib Piha Vaimu läbi.

Kuidas mõjutada Jumala l. Teine suur igatsus ühiskond-likus palves on Jumalalt mõjutada. Mitte, et see muudaks Jumala tun-deid ja arvamisi. Mis meile kõnele-mine Jumala mõjutamisest, meie ei arva, et see muudaks Tema tahtmist. Äga kui usklik palve on õige, nad on sarnases seisukorras, et Jumal võib neile kindida õnnistust. Nad on siis valmistatud vastuvõtule, ja Jumal annab, sest Ta on alati sama ja alati valmis armu andma. Kui usklikud on ühendatud ja paluvad nagu nad peavad, Jumal avab teava luugid ja valab välja oma õnnistusi, ku-ni enam ruumi pole neid vastu võtta.

TUNNISTUSE VÕIM.

OLEN mitu korda kuulnud inimesi ütlevat salvatsionistidest, et meie oleme enesemastajad. On juhtunud, et mu sõbrad ja tuttavad ütlesid mulle, kui ma veel ei olnud Armees: „Küü! ma võin minna Päästearmeesse ja kuulata leule ja muusikat, aga muudu... kõik rägiavad ainult iseenesest. Arne mastavajad ju nii väga iseenest, et teisi sarnaseid ei või leida.“

Armas lugeja, armas sõber, oled sina mõelnud vahest sarnaselt, siis ma palaksin sind: mõtle kord natuke sügavamalt.

On ju nii, et kui inimesi kutsutakse üles andma oma isiklikku tunnustust, siis ta ei või ju rääkida muust, kui oma läbielamistest.

Tunnistus, mis ei väljenda kõnoleja eelsete seisukohtade ja juurdealaga, tema oma päämistist ja usku, ei oma mingisugustat või üsna väikest väärtust.

Võib-olla istub koosolekul keegi, kes on väsimud elust, pattudes ja maailmas ja on saanud patuorjaks sel määral, et ta kahtleb kas ta kunagi võib saada vabaks. Kuidas ta tunneb kergendust ja rõõmu, kui just keegi tunnistab sel ajal, kuidas ta on vabastatud pattudest ja hirmudest. Kuidas ta kuulab seda põnevusega? Ja siis ta kuulab: Jeesuse Kristuse, Jumala Poja veri puhastab meid kõigest pattust. „Tahad sa pattudest vabastust sin, Jõud vere sees, Jõud vere sees!“

Võib-olla sa näed ka koosolekul kedagi, kes kritiseerib ja mõistab kollektiiv ning vaele kristlasi ja nende usku igas üksikasjas. Ära arva, et sa vähendad kriitikat sellelelihti, et räägid ainult, mida üks ja teine kogend või et sa oled kuulnud, et Jumal on olemas, kes aitab, ja Kristus, kes päästab. Ei. Aga kui sa oled täidevõetud rõõmuga selle üle, mis juhtunud sinu üles ja ütled: „Ma tean, et Kristus on vägev päästma ja andestama pattusid, ma olen läbi elanud, et Jumal on suur ja Ta aitab neid, kes hüüavad Tema nime appi,“ siis võib-olla sa tunnistusid alibi kaasa lähe suuredamisel uskumatus- ja kriitika-müüriks, millega ta ümbritsetud.

Ja, armas sõber, kui sa aga ei väärtaks meie isikutele, meie riietusele, mida me teeme ja kuidas on meie välimus, ja kui sa ainult mõeldaksid natuke sellele, mida kuuled: mis see on, mida tahame oma tunnistustega? Kas ei ole nii, et tahame kiita ja austada meie Jumala nime, kes on teinud suuri asju meile? Oled sa kuulnud kedagi ütlevat, et ta on päästetud enese jõust? Ei, ükskõik, kui nõrgad ja vaesed meie sõnad ka ei oleks, kui väike on meie võime väljendada iseenast, siiski meie südamlik soov on tunnistada, et Inimesepojal on jõud andestada pattusid. Tema on tee, tõde ja elu.

Armas lugeja, kui sa järgmisel korral lähed mõnele meie koosolekule, siis ära mõtle nii palju meile, kuuled meie tunnustust, vaid läse meie sõnad juhataja sinu mõtteid kõrgemale, Jumalale, kes võib ka sind päästata.

Ja, armas seltsilised, kus ja kes sa oled, kas teie ei näe kõiki vaatevaid pilke, kas sa ei tunne vastustust ja meie ülesandega tähtsust?

Kui meie näeme, mida meilt oodatakse, siis põgeneme õpetaja juure ja palume oma nõrkes Temalt jõudu, nii et võime tunnistada Temaist. Kui me oleksime vabariigi, aga aitaksime tõsta kaasinimeste pilke Temaile, kes on tulnud päästma neid, kes ärakadunud.

Komandör H. MAPP,

rahvusvahelise staabi ülem.

KOMANDÖR MAPP, Päästearmee staabiülem, sündis briti vanemate lapsena Bombays. Viieiteist aastat vanuses tuli ta Päästearmee mõju alla, ja kaheksateist aastasena loobus oma ärilisest väljaväetast, et saada Päästearmee ohvitseriks. See nõudis nõil päevil otustavat sammu. Ühelgi maal ei olnud avalik põlgus Päästearmee vastu nii suur kui Indias sel ajal. Armeed tähelepanuvaim pioneer-ohvitser, kes tuntud „Tucker-Sahibi“ nime all, surnud komandör Booth-Tucker vangistati Bombays nõndanimetatud „rahurikkumise“ toimepaneku pärast. Ta oli suure lugupidamisega kohtunik India tsivilteenistuses, kuid loobus oma väljavaadetest, saades esimeheks Päästearmee paljasjalgseks misjonäriks Indias, kandes india riietust, süües india toitu ja elades mõnes suhtes samuti nagu India sadhud ja fakiirid, et pääseda rahvale ligemale. Henry Mapp tuli selle apostliku mehe mõju alla, ja sai samuti indulaseks indulastele, ning astis levitada tööd mitmes India osas, samuti ka Tseilonis. See oli sellel karmil põlvtegevuseks, mis arendas tema iseloomu.

Tema abikaasa, proua Mappi, Inglismaalt tulnud Päästearmee misjonäri haigus tõi teda Armeed juhtimisel Tseilonis üldsekretäriks Armeed farmi asundusse Hadeighis, Essexis.

Järgneval kolmekümnel aastal leidis aset terve rida paigutusi, mis viisid Henry Mappi ümber kogu maailma ja ette valmistasid teda praegusele vastutusrikkale kohale. Nende seas olid: välis-

Komandör
H. MAPP
Päästearmee rahvusvahelise staabi ülem,
kõlastab Eestit
1. ja 2. juunil.

maade sekretäri assistent rahvusvahelises pääkorteris, Londonis; üldsekretäri Kanadas; komandör Jaapanis; komandör Lõuna-Ameerikas; rahvusvaheline rändav komandör, kellena sooritas maailma-reise; pioneer-komandör Venemaal ajajalg, millesse kuulus revolutsioon; ja rahvusvaheline sekretär Londonis Ameerika Ühendriikide, Briti kuningriigi ja kõigi misjonimaade jaoks.

Kindral Bramwell Boothi puhkusele minemul ja kindral Higginis valimisel sai komandör Mapp staabiülemaks.

Välisuselt on komandör Mapp pikk ja hää kehaehitusega punaka, naeratava näoga — mees, kes leiab tähelepanu igas seltskonnas.

Tal on trompeedi taoline hää, mis võib täita suurima hoone. Armeed asutaja, kõnelede väga suures koosolekuruumis, sageli tarvitas komandör Mappi valju häält oma sõnade kordamiseks, nii et kõik rahvas võis kuulda asutaja kõnet komandör Mappi suu läbi. Hääl, mida omab inimene, võib olla kaunis ja ligitõmbav.

Staabiülemale allub suurem osa tsentraalsest administratiivtööst 24.500 ohvitseri juhatusel, kes töötavad 15.000 keskses. Ta on vastutav kõige tegevuse korrapärase arengus ja staabi õnneliku töötamise eest kõikjal. Pääkorterid igal maal läkitavad oma erilisi probleeme temale. Tema esitab kindralile kõik ülendused ja staabi muudatused, ja saadab kindrali otsused teostamiseks staapidele igal maal.

Oles veenutav avalik kõneleja, hää keelteoskaja, inimeste tunuja ja võimeline administraator, on staabiülem samal ajal ka suurvaime sõpruse suhtes. Kui midagi hääd võib leida ühes isikus ja temast võib rääkida midagi hääd, siis komandör Mapp leiab seda ja räägib sellest. Tema määramine staabiülemaks oli kindlasti populaarne.

Issanda sõna järele.

SEE oli Israeli lastele suu päev. Kui nad nägid, et tehes Issanda sõna järele — minnes ümber Jeeriko linn müüride — nad võitsid lõpuks. Joosua oli täiesti kaotanud lootuse võita seda linn, mis oli esimehe linn rahvale tõotatud maal; selle linn müürid olid väga kindlad, ja ta ei võinud kuidagi ette kujutada, et nad oma halvasti relvastatud hulgaaga võivad võita seda.

Ja siis, Issanda sõna järele, käis Israeli rahvas isapäev vaikselt, välja arvatud viimane kord, kui nad tegid kisa ja puhusid pasunat, ümber linn, ja linnaelanikud seisis müüri ja imestasid. Salapärane linn ümber käimine sündis terve nädal, kui Jeeriko elanikud olid täiesti vaigistatud ja rahuliselt ning hakkasid pilkama Israeli lapsi.

Süis jõudis viimane päev ja linnaelanikud otsustasid käisid nende vastu nädal mitu korda ikka uuesti ja uuesti linn ümber, kui seltsimendal korral preestrid puhusid pasunaid ja Joosua ütles rahvale: „Hüüdke valjusti, sest Issand on linn annud meie kätte!“

„Ja sündis, kui rahvas pasuna häälega karjus, et müür sinna palka maha langes, ja rahvas läks üles linn, igamees enese kohal, ja said linn kätte.“

Sellel päeval oli Jeerikos palju tuld ja mõõka — see oli hirmus päev linnaelanikkudele. Paneme tähele Joosua sõnu rahvale, millest on kirjutatud järgmiselt piiblis:

„J Joosua vandus sel ajal ja ütles: „Araneetud on see mees Jehoova ees, kes ette võtab sedasinast Jeeriko linn üles ehitada: oma esimese poja eest rajab ta seda, ja oma noorema eest paneb ta selle väärava ette.“ Vaatame edasi selle loo jätkamist.

Ümber viissada aastat või enam seisis Jeeriko müürid mahakistult Jordani kaldal. Joosua väljendatud neeldumissõnad anti edasi põlvte põlvte, hilski et suutud olla kerge-meelne selle vastu, nii et teda ei arvata Jumala vaenlaste hulka. Mitmed mõdaminejad, nähes kõike Päästijana üli, soovisid, et vana linn saaks uuesti üles ehitatud, samasuguseks, nagu Israeli rahvas näinud linn esimesel korral teiselpool Jordani jõe.

Viissada aastat oli möödunud. Avalites kuningzas, kes ei hoolinud Abaraami, Isaaki ja Jaakobi Jumalast — Aakab, kes viis oma rahva pattudeesse.

Neil päevil, kui heldi avalikult kõne rahva seas, et pole Jumalat, oli keegi mees Hiel Peetelst, kes julges teha Jumala keelust vastu. Ta läks äraneetud kohale ja kutsus enesea oma sõpru ja teist inimest ja hakkas tegema tööd, mida Jumal ise keelanud, ja millise keelu ülestamine oli seotud hirmsate tagajärgedega. Ta oli just alanud linn aluste kaevamisega, kui töö katkestati, sest sõnumitooja tuli Peetelst kuubade teostada. Kaevatus äratõelatud alusteid, kaevatus samal ajal ta hädna oma esimesele poiale. Vaevalt oli esimene aluskivi pandud, kui Jumal ise laskis välja noole, mis tabas sith ja alandas tema uhket sõdant.

Lühikesel kirjeldusel selle loo kohta leitame 1. Kuningate 16:34. „Tema näevil ehitas üks peetelimees Hiel Jeeriko üles, ta rajas seda oma esimese poja Abiramit eest ja nani ta värvad ette Segurid, oma noorema poja eest. Jehoova sõna mõõda, mis ta oli rääkinud Nuni poja Joosua läbi.“

Võiks arvata, et esimene needus oleks takistanud Hielit edasi tõstamast, kuid ometi jatkas ta. Pääle oma esimese poja surma koonas ta kõik oma armastuse noorema poja ümber, üeldes: „Tema rõõmüstab (Lõpp 8. lhk.)“

KINDRAL

on pärast oma kojutulekut Indias olnud täies tegevuses. Ühel teispäeval, mõne nädala eest, külastas ta Walsali Keskk-Ingliismaal. Pühitsuskoosolekul, mis peeti pärast lõunat, põlvitavate neliteist hinge kahetsuspingile Pärast koosolekut läks kindral ræoketta, kus linnaääri korraldas vastuvõtu, kuhu olid palatud linna juhtivad mehed. Öhtusel koosolekul, mida juhatas linnaääri, kirjeldas kindral Armeed tegevust, ja tema ettekanne äratas suurt tähelepanu.

Järgmisel päeval saabus kindral Põhja-Iirimaa, kus juhataes koosolekut I korpusel Belfasti ruumis kui ka ajaloolises „Ulster Hall“ saalis. Laupäeva õhtul peetud sõdurite-koosolekul valitses eht iliri vaimustus. Pühapäevast pärastlõuna-koosolekut, kus kindral jälle pidas oma ettekande Armeest, juhatas Põhja-Iirimaa peaminister. Päle selle peeti ka pühitsus- ja päästmiskoosolekul. Kogu külastuse ajal rikkalikult õnnistatud, ja oli rõõm palvetada kokku ühes kolmekümne kahe hingega.

MÕÖGA JA KILBI BRIGAAD. Piiblikestid mais.

Jobi,	17. K. 20: 1—16
1. E. 9: 18—35	18. N. 20: 17—34
2. T. 10: 1—13	Kristus läheb
3. K. 10: 14—22	Jerusalemema.
Mattuse ev.	19. R. 21: 1—16
4. N. 15: 1—9	20. L. 21: 17—32
5. R. 15: 10—20	21. P. 21: 33—46
6. L. 15: 21—28	22. E. 22: 1—14
7. P. 15: 29—39	23. T. 22: 15—33
8. E. 16: 1—12	24. K. 22: 34—46
9. T. 16: 13—28	25. N. 23: 1—12
10. K. 17: 1—13	26. R. 23: 13—28
11. N. 17: 14—27	27. L. 23: 29—39
12. R. 18: 1—11	Taav. I
13. L. 18: 12—20	28. P. 48: 1—14
14. P. 18: 21—35	29. E. 49: 1—20
15. E. 19: 13—22	30. T. 50: 1—15
16. T. 19: 23—30	31. K. 50: 16—23

NÄDALA PALVEAINED.

- Mai 7. Kõik korpuseohvitserid.
 „ 14. Sveitsi ja Itaalia.
 „ 21. Briti kuningriik.
 „ 28. Kõik allohvitserid.

semad juuri. Silmapilk mõistis taulunik, mis tema kaev oli kuivanud, aga ka selle põhjust, et tema tamm oli nii haljas ja lopsakas, kuna aga veel oli suurem tähtsus kui tamme- puul, ostustas ta kohe halustusest, et tammeput raiutaga maha. Naabrid imestasid väga, nähes langetavat ilusa puu, mille üle omanik olnud nii uhke, aga kuudes selle tee põhjust, ei võinud nad enam süüdistada omanikku.

Palknõud inimesed ei suuda lahku- da ka mõnest sõprusest, harjumusest, vihastusest, uhkusest, või üksikult kuidas seda nimetatakse, millest nad teavad, et see teeb need rahutuks ja kuivatab nende vaimilist elu, ni et see lõpeb kord surmaga ja kurbu- sega.

Meie võitlusväljalt.

Korpuseteateid.

TALINNA 1.

Meil oli rõõm saada kord jälle külastust diviisi komandörit, ja pühapäeva hommikul ühendatud pühitsuskoosolekul tundsi, et Jumala õnnistus oli ühes meiega. Koosoleku lõpul tuli tehes rida hingi, kes pühendasid endid Jumalale suuremaks teenistuseks.

Öhtusel koosolekut võitis osa hästi rohkesti rahvast, ja leidis aset uute sõdurite õnnistamine. Oli väga mõjuv näha neid noori seltsilisi julgelt seismas Jumala eest ja tunnistasmas Tema päästvast ning hoidvast väest. Pärast vannutamist uued sõdurid ühinesid meie seltsilistega platvormil, mis on nüüd täis univormis sõdureid. See on tõesti imeiline nähe!

Esmaspäeva õhtul juhatas diviisi komandör muusikalist kava, mida esildasid vast-asutatud puhkpilliorkester, viiulibrigaad, laulukoor ühes mitmete ettekannetega adjutant Lockeyrit, duetis, kontsertinal, laulus, kor- netil ja klaveril.

Öhtuse koosoleku päähuvis oli puhkpilliorkestri võltamine, kui adjutant Lockeyr kõnles mängijatele ja üle andis pillid, mida peab mängi- tama Päästearmees Jumala auka. Pärast üleandmist mängis orkester oma esimese marssi, ja suure rahvahulga- le oli see üllatuslik. Orkester mängis igatahes väga hästi ja annab hääd lootust tulevikuks. Ensain Petersson juhatab 12-mehelisi orkestrit, ja meie usume, et äratab suurt tähe-

lepanu, kui orkester asub oma esi- kohale meie rongkäiguis.

Meie palved saavad meie seltsi- lisi ja me usume, et Jumal annab ar- mu ning jõudu kanda uusi kohustusi, mis on neile antud täita, ja teame, et nende pillide mäng toob paraseid Ju- mala väe tundmisele.

TARTU.

Mõne aja eest korraldati Tartus korjandus vaestele, mis kestis kaks päeva. Sellest võisid osa mitmesugused ühingud ja organisatsioonid, nende seas ka Päästearmee. Sellel põhjusel kasvas meie sotsiaaltöö tunduvalt.

Meie sõjahulk on väike, ja tööroh- kus tuntav, kuid sõdurid läksid välja hulgana ja üksinda, et osa võtta korjandusest, loobudes m. s. pühapäeva- puhkusest ja pühitsuskoosolekust. Edasi külastati vaeseid ja jagati neile vanu riideid ning jalanõusid, mis olid toodud meile. Keegi töötü kinge- sepp parandas kõik jalanõud ja sel- likäbi sai tööd ning vähe teenust. Meie oma sotsiaaltöö on läinud käsi- käes ülalnimetatuga. Üks kui teine küllmetav ja nägiva vaene sai abi sel määral, kuis oli võimalik.

Leidub ka nägivaid hulki, kes ot- sivad vaimist toitu. Öhtu öhtu järe- le tulevad nad koosolekutele. Mitmed on teadlikud patus, osa otsib päästi- mist ja saab õnnelikuks, kuid hinge- vaenlane valvab ka oma postil. Ta lööb kohe oma künned sellesse, kes on vähegi sõnakuulmatu.

Meie palume ja ootame rohkem tuld.

VÄIKESED REBASED.

(Algus 3. lhk.)

On olemas aegu, mil on nii kerge unuda. Kes magab, tahab meeleldi magada rahus. Tal ei ole muud soovi. Ta ei taha süüa ega juua. Mi- dagi kasulikku ta ei või korda saata. Kui hädaõhtu ligineb, ei hooli magaja sellest. Kui keegi tuleb külla, siis ma- gaja ei tarvita teda, isegi kui see oaks ta parim sõber. Ta peab mine- ma oma teed, kui magaja ei ärka.

„Õnnis on see sulane, keda tema isand lelab valvamas, kui ta tuleb“ ütleb Jeesus. On tähelepanemise väärt, millise tähtsuse ta paneb val- vamisele. Pane seda tähele! Väikesed asjad toovad kõige rohkem kahju vaimulikule elule, need nimetatakse sageli „tähtsusetuks“, sest neid ei panda tähele. Nende kahjulikkust ei tunnustata ja võib-olla ei mõisteta. Selles tähtsas asjas magatakse, ja kõik võib minna edasi, nii nagu ta tahab.

Aga viinamäed, Jumala armastuse istandid, saavad rikutud, ja selle lä- bi ei kannata mitte ainult üks isik, vaid mitmed: üks inimene saab mõ- jutatud teistest kodus, seltskonnas jne. igapäevases elus. Eeskju võib väljenduse mõju võib teostada suurt tööd teiste juures. See on nii nagu — tarvitate piibli pilti — väikesed rebased, kes valvasid võimalusi viinamäete tungimiseks, et toimida sääl hämmel.

Kõige eest, mis on võõras Jeesuse Kristuse vaimule, ole valvel! See kuulub sugukonda „väikesed rebased, kes viinamäed ära rikuvad.“

Kirjad emalt.

MÕNE aja eest sain väga rõõmus- tava kirja. Kirja all seisis al- nulj kirjutatud „keegi ema“, ja sellepärast ma ei tea, kes kirju- tas mulle. Aga kiri oli sellegipoolest sama hää. Selles oli kirjutatud järg- miselt:

„Armas piiskop! Ma pean jutusta- ma Teile oma väikesest pojast. Usun, et see rõõmubast Teil.“

Teie mäletate, et Teil oli hil- juti koosoleks lastele selles lin- nas. Minu väike poeg ühes minu- ga võitis sellest osa. Teie rääkisite Jeesuse sõnade üle: „Ära karda, usu Jumalat ja usu mind“, ja Teie palu- site lapsi kirjutada neid sõnu pabe- rile, kui nad lähevad koju, tertivada oma isa ja ema ning jutustada sel- lest, mida nad kuulnud.

Kui mu poeg tuli koju, oli ta väga vaimustatud kõigest, mida ta kuul- nud. Niipea, kui ta kohtas isaga, üt- les ta põnevusega: „Ma pean tertivama sind piiskop poolt. Ta ütles: Ära karda, usu Ju- malat ja usu mind. Sina, isa, oleksid pidanud olema sääl! Tahad sa kirjutada mulle need sõnu?“

Ta ei annud isale enne rahku, kui sõnad olid kirjutatud.

Kaheksa päeva pärast halgestus mu poeg äkki raskesti ja mõne päeva pärast ta suri. Mele pidime rüpa- ma piiblisõnu tema voodi kohale. Sääl ta lamas ja luges sõnu ning rõõmustas nende üle.

Armas piiskop, ma olen väga tänu- lik selle eest, et sa Teil need sõ- nu, see oli niihästi temale kui meile, vanematele, abiks ja troostiks.“

Vaadake, mida väike sõna Jeesu- selt võib teha! See aitab väikest

Vend Vichman ühes omavalimis- tatud tshehloja.

„Kui meie häid teeme, siis är- gem tüdgem mitte ära!“

Kalaatia 6:9.

Möödunud kuul meil oli üllatus, kui vend Vichman kinkis korpusele väga ilusa, omavalimistatud, kaalihin- nalise instrumendi — tshehloja.

Tahaksin ka nimetada, et vend Vichman on juba enne aidanud pal- ju meie korpust, kinkides loikuse- pühaks ja eeneäärasalgamise välja- müügile hinnalisi, omavalimistatud asju, samuti ehitas ta meile maksuta platvormi koosolekusaalis, kui tull- me utesses ruumidesse. Ka tema ma- jahoovis, kus peame vabahoosole- kuld suvel, ehitas ta väga ilusa plat- vormi.

See kõik näitab tema suurt armas- tust Jumala tööle. Jumal õnnistagu rikkalikult oma sulast — vända Vich- man — ja olgu tema eeskju vat- musteks teistele.

Envoi V. PUDRIKIS, Riia IV.

„Sõjahüüd“ nr. 45 — April 1933.

Ohvitserid: Ltn. V. Muul 75 eks., ltn. K. Bernad 50, ltn. M. Bles 25, ltn. H. Eimann 25, ltn. S. Muuse- kant 25.

Allohvitserid ja sõdurid: F. Lied- mann 25, seers. L. Rattik 25, laekur J. Kütt 25, seers. A. Kroos 25, k.-k. A. Matveus 25, muus. A. Pihlmann 25, envoi L. Bakul 25, k.-k. L. Thaling 25.

poissi, et ta ei kartnud surra ja oli troostiks vanematele.

Ma jutustan teile veel ühest teisest kirjast, mida sain ka kelleltki emalt, kes kirjutas mulle oma pojast, kes ka võtnud osa samast koosolekust.

Ta poeg kartis väga pimedust — ja ei ole ju mitte harva, kui lapsed kardavad pimedas. See juhtub isegi täiskasvanute juures.

Emal oli võimatu saata oma poega üheksinda keldrisse puul tooma kõrgi tarvusteks. Ühel päeval, kui tal oli palju tööd kõigis ja ei võinud minna ühes oma pojaga, oli ta väga üle- tennud, sest niipea kui ta palus poega minna üksi, vastas ta kohe julgelt: „Jah, ema!“ ja tuli peagi suure st- letäega.

„Sa olid väga vahva, mu poeg,“ üt- les ema. „Aga kuidas sa oled äkki muutunud nii julgeks?“ Poiss seisis vait mõni silmapilk ja siis ütles üsna tavaliselt: „Piiskop!“

„Piiskop,“ ütles ema imestusega, „aga, armas, mis tal on tegemist sel- lega?“

Sis vaatas poiss vahvasti üle ja ütles: „Piiskop ütles: Ära karda, usu Jumalat ja usu mind!“

Sel teel vabanes poiss kartusest pimeduse eest, ning niihästi tema ise kui ema olid õnnelikud.

